

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Ludovici Schönleben, Carnioli Labacensis, SS.
Theologiae Doctoris, Protonotarij Apostolici,
Archi-Diaconi Carnioliae Inferioris. Horae Subsecivae
Dominicales. Sive Discursus Sacri De Tempore ...**

Cum quadruplici Indice I. Discursuum. II. Locorum Sacrae Scripturae. III.
Rerum & Verborum. IV. Historiarum & Mythologiarum

Pars Hyemalis Et Verna Ab Adventu Ad Pentecosten. - Insetis aliquot
Allocutionibus Academicis

Schönleben, Johann Ludwig

Salisburgi, 1676

Discursus XIII. Dominica in Sexagesima. Itaistæ Atheistæ. Thema. Semen
est verbum Dei. Luc. 8.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47077](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47077)

DISCURSUS XIII.

Dominica in Sexagesima.

Itaistæ Atheistæ.

T H E M A.

Semen est verbum DE I. *Luc. 8.*

S Y N O P S I S.

- I.** Clara est Parabola explanatio, à qua non convenit recedere, Semen est verbum DE I, quod qua ratione audiendum hoc sermone ostenditur.
- II.** Multi porrò aures afferunt ad verbum DE I, sed illud non percipiunt, quia non habent aures audiendi. Non habent cum auditu intelligentiam, cum intelligentia voluntatem exequendi.
- III.** Ut fructum ferat verbū DE I, auditor debet esse Echo Prædicatoris: sed jam volunt auditores ut ipsorum Echo sit Concionator, & loquatur quæ placent.
- IV.** Sunt inter hos, qui nil proferrunt, nisi unde laudem captent: Sunt qui Auditorum vulnera, cum deberent curare, palpant, & aliquando tacite hortantur ad malum.
- V.** Talibus indignatur DEUS apud Isaiam. Sed quid sperandum, si est sicut populus, sic & Sacerdos, qui ad singulas cupedias auditorum tacite dicit: Ita ita. Eiusmodi Itaistas meritò voces Atheistas. Quod enim principibus sunt Consiliarij hoc fidelibus animarum Curatores, qui per suum Ita ita, omnia corrumpunt.
- VI.** Triplex est species Atheorum, qui nullum agnoscunt Deum, qui plures colunt, qui vero Deo non exhibent cultum debitum. Ad quam speciem pertineant Curati, qui vitia palpant, concludat sapiens. Multos tales reperiri nil mirum, quia passim auditores degenerant.
- VII.** Idque gravissimum quod alicubi ipse communitates sibi deligant

ligant Curatos pro libitu suo, qui non audeant ferire delicatas aures. Sed invigilent suo muneri curati, parati pro veritate pati sicut Joannes Baptista, sicut S. Thomas Cantuariensis, sicut S. Stanislaus Cracoviensis.

VIII. Non sunt ex DEO, qui verba DEI non audiunt nisi oportet, sed sunt ex patre Diabolo, Itaiſta Atheiſta.

IX. Tragicus casus est ille de Con-

fessario dissimulante peccata & correptionem sui pœnitentis. Idem expectandum Concionatoribus, qui sunt Itaiſta: Utrique enim pariter obligati sunt animosè loqui veritatem.

X. Mittens CHRISTUS Apostolos ad prædicandum, prohibuit, ne per viam aliquem salutarerent, ne blandiri assuescerent. Non simus Itaiſta ne fiamus Atheiſta.

Semen est Verbum DEI. Luce 8.

I.

In ambagibus nobis hodie explananda est Evangelij Dominicalis moralitas, quam ipsa increata Sapiencia disertis verbis expressit. Etsi enim pluribus rebus aptari posset ex ingenij humani fœcunditate seminantis fermen suum in agro parabola, non tamen congruit à sensu & intellectu genuino recedere. *Cautionem est* (inquit S. Hieronymus) *ubicunque Dominus exponit sermones suos, & rogatus à Discipulis differit, ne vel aliud vel plus velimus intelligere, quam ab ipso expositum est.* Cum ergò Servator noster prolatam de feminante parabolam exposuerit de verbo DEI, cuius aliud cadit secus viam, & conculcatur, aliud supra petram & arescit, aliud intra spinas & suffocatur, aliud in terram bonam & fructum affert, divinæ veritatis expositioni acquiescendum est: *Semen est verbum DEI.* Quod juxta qualitatem agri seu animæ nostræ suam consequitur operationem. Nam &

S. Hieron.
in cap. 15.
Matth.

& Philosophi statuunt : *Quidquid recipitur, per modum recipientis, recipitur.* Solùm ergo nobis restat in præfenti sermone tractandum , qualem esse oporteat agrum , in quo tam pretiosum sèmen recipi debet , ut fructificet. *Qui habet aures audiendi audiat :* Exclamat ipse Author parabolæ , & clamoris causam assignat. S. Bonaventura : *Ut suo clamore excitaret auditorum attentionem.* Idem ego Auditoribus meis proclamo : *Qui habet aures audiendi audiat.* Qui huc accessit audiendi verbi DEI causa , attentè audiat. Id de quo hodiè dicemus , verbum DEI est , & illud ipsum quod dicemus etiam verbum DEI est , ut reflexa intentione , & audiamus hodiè verbum DEI , & deinceps audire discamus verbum DEI.

II. Nihil dubito quin omnes ij , qui ad sermones Ecclesiastarum in Ecclesijs conveniunt aures secum afferant capaces percipiendi sermonis, neque enim hic locus est ut surdis canatur fabula : Sed non omnes afferunt *aures audiendi.* Multos consuetudo, multos respectus humanus , multos etiam curiositas impellit ad Conciones , quos ego aures habere non diffiteor , sed nego habere *aures audiendi.* Nam ut ait Hugo Cardinalis : *Triplicis auditus est necessarius auditoribus : Scilicet auditus naturæ , quo verbum suscipitur , auditus intelligentiæ , quo sensus verbi discernitur : Auditus obedientiæ , quo res verbi efficitur.* Qui sine hoc triplici auditu prædicationi divini verbi intersunt , aures habent & non audiunt , sèmen recipiunt , sed non fructificant , terram habent , sed non terram bonam , & tantundem agunt , quasi non afferrent aures ad audiendum. Lucæ Burgensis dictum est. *Qui non audit , aut audita non conatur intelligere , quæ debet , aut audit quæ non debet , aut quo animo*

V non

S. Bonav.
in Luc.

Hugo
Card. in
Luc.

Luc Burg.
in M atth.

non debet, is non utitur auribus ad audiendum. Quod ergò Servator noster inclamet: *Qui habet aures audiendi audiat.* Non alio accipiendum est sensu, quam quod divino verbo subterni debeat terra bona, cum auditu intelligentia, cum intelligentia, voluntas exequendi intellecta. Frustra enim Ecclesiastes spargat semen si non recipiatur, frustra clamet arbor si non optemperet pia voluntas. Ut fructum ferat verbum DEI in cordibus fidelium, necessè est, ut auditus audientium sit Echo prædicantium, & quæ per auditum ingrediuntur, ad corda penetrent Auditorum.

III. Verum ea est sæculi nostri infelicitas, ut jam Ecclesiastæ fiant Echo Auditorum, & vix proferre, aut velint, aut audeant sæpenumerò, quam quod his allubescit. Palpari volunt & titillari audientium aures. DEUS bone quam procul jam recessimus àb illa veterum Patrum sincera & plana sermonum structura, nihil illi, aut quam parcissimè præter sacrarum literarum textus allegabant, nihil ad aurium lenocinia proferebant, & tamen magno cum fructu animarum audiebantur. Hodie non audiatur Ecclesiastes, qui non farciat orationem spissâ autoritatum congerie, qui non inserat fabellas jocosas, historias, symbola, hieroglyphica, paradoxa, & ex omnium scientiarum penu deprompta tragemata curiosis proponat auditoribus. Sæculi hoc vitium dicam, an nostrum qui seculum constituimus? Utuntur tamen his nonnulli Ecclesiastæ, & quibus serius animus est lucrari animas, non quod putent hæc esse necessaria, sed quod videant pro ratione temporis, & Auditorum genio utilia, ut per illa ceu per quosdam cuniculos occul-

tos expugnent dura corda peccatorum. Qua in re Medicos imitantur, qui levando ægroti fastidio amaram potionem dulcorare solent, ut cum dulcedine non necessaria, facilius sumatur utilis medicina.

IV. Illis verò nescio quomodo succenseam, qui suos ita concinnant sermones, ut nihil inde auditor, ipsi verò plurimum fumi & vanæ laudis reportent, quales reprehendit Chrysofomus appellans eos Muficos non Concionatores; ait enim: *Flosculos verborum & compositionem, & harmoniam curiosius sectamur, ut canamus non ut profimus: ut simus in admirationem: non ut doceamus, sed ut oblectemus: non ut compungamus: sed ut plausu & laudibus obtentis abeamus, non ut mores componamus.* Gravissimè verò delinquent, qui non tam applausus venantur, quam summâ cautela satagunt, ne ulcera Auditorum, quæ ex officio sanare deberent, contingant; ne scilicet de favoribus & gratijs Auditorum quibus inhiant, vel minimum deperdant. Ejusmodi profectò videntur immemores esse illius Christi Servatoris effecti: *Quid prodest homini si universum mundum lucretur; animæ vero suæ detrimentum patiatur.* Applausus, acclamatio, favor vulgi, laudes, honores minutiae sunt comparatae ad mundum. Et si pro toto mundo anima perdenda non est, quanto minus pro talibus vanitatibus non una tantum anima, sed plures periculo exponendæ. Non ausim dicere reperiri subinde qui tacitè approbant Auditorum quorundam nævos cum vitia extenuant, quæ indigerent exaggeratione. Animarum cura delicata res est, tractando sedulò, & nunquam tantum in ea præstiteris, quantum obligaris. Tuam lucraris cum lucraris alienam; tuam perdis, cum perdis alienam.

V 2

Cogita

S. Chrysof.
hom. 30. in
Acta Apost.

Cogita pretiosum Christi sanguinem pro ijs effusum : & da operam, ne tantum pretium suo utrobique frustretur fructu.

Isai. 30.

V. Indignatur apud Isaiam DEUS populo, qui volebat audire solum placentia, & desiderijs suis opportuna: *Populus* (inquit) *ad iracundiam provocans est, & Filij mendaces, Filij nolentes audire legem DEI: Qui dicunt videntibus nolite videre, & aspicientibus nolite aspiciere nobis ea, quæ recta sunt: Loquimini nobis placentia, videte nobis errores.* Quantò amplius indignabitur videntibus, id est, Prophetis & animarum Curatis, qui sponte sua non aspiciunt, quæ recta sunt, non prædicant quæ salutaria sunt, loquuntur placentia, loquuntur errores, & obfirmant malos in malo. Quid sperandum, si est *sicut populus, sic Sacerdos?* Si populus desiderat inique agere, & ejus Pastor annuit. Ita, Ita. Si populus ebrietati vacat, & curatus nunquam sobrius, non audet in ebrietatem declamare; si populus sectatur cupedias, & ejus Pastor iisdem implicatus, non audet pro pulpito in luxuriam Stylum vibrare, sed quæ maximè forent exaggeranda dissimulat, quasi tacitè approbaret malos mores; *Ita, Ita.*

Isai. 24.

Senec.
Trag.

Qui non vetat peccare cum possit, jubet.

Hujusmodi *Itaistas*, ego jure nomino *Atheistas*. Non differt ab *Atheo* qui ad malum, quod deberet corrigere, seu verbo, seu silentio, seu vitæ norma dicit *Ita, Ita*. Quod Principibus sunt *Cōsiliarij*, hoc animabus sunt *Prædicatores & Confessarij*; illi curare debent bonum publicum sincerâ professione veritatis, non palpatione vitiorum Principis, hi verò bonum privatum singulorum, castigatione morum, non dissimulatione peccatorum. Malum dico & ineptum *Cōsiliarium*, qui in rerum gerendarum

darum deliberatione, nihil aliud profert, quam *Ita, ita*. Bellum decernendum est patriæ conservandæ causâ? *Ita, ita*. Bellum gerendum est sola bellandi libidine? *Ita, ita*. Principi quod libet, licet? *Ita, ita*. Si nova onera ex causâ conficta, vel sparso belli rumore imponantur subditis, & novæ exactiones decernantur, augeri potest ærarium? *Ita, ita*. Viduæ, pupilli, alijque dimittent medium capitale si per annos aliquos ijs negetur census: Tu Satapra reliquum dimidium tolles, sed mecum iterum dimidiabis: Respublica nihil lucrabitur, sed nequè perdet: *Ita, ita*. Serviisti per plures annos bono publico in honorato officio pro quo tibi quidem annuum stipendium ad amissum numeratum est, si mecum partiri volueris efficiam, ut honorarium ex massa communi trium millium tibi offeratur: *Ita, Ita*. Vacabunt publica officia eaque lucrosa, vide ut inter competentes sit concertatio, uter plus offerat: Ei detur, qui clam tibi & mihi plurimum donaverit: *Ita, ita*. Heu malesanum *Ita!* infelix *Ita* quod perdit Republicas, quod adulationibus implet aulas, quod fas & nefas confundit, evertit urbes, summa imis miscet, pessundat humana, contemnit divina. Tales *Itaiste* sunt *Atheista*.

VI. Nihilo his meliores censendi, qui ad prædicandi, aut curam animarum exercendi assumpti Officium, reprehendenda silent, corrigenda dissimulant, vitia Auditorum excusant, peccata palpant, & utinam non tacitè etiam suaderent! Triplicem Atheorum speciem constituit celebris ætatis nostræ scriptor, cum ait: *Athei vocantur, tam qui nullum DEUM admittunt, quam qui plures: Quiquè etiamsi verum DEUM cognoscant, non tamen ei verum cul-*

*Beyrl.
Theat. Vit.
hum. lit. A.*

S. Hieron.
Epist. ad.
Pammach.
S. Athan.
Hist. Ec-
cles.

2. Timoth.
4.

tum & legitimum exhibent. Hinc ex SS. Patrum sententia etiam Hæretici, qui verum DEUM non negant, Athei vocantur, quia cultum, quem ei deberent impendere, non impendunt. Hieronymus Eunomium, Athanasius Arrium, Author Historiæ Ecclesiasticæ Aëtium, Atheos, vel ea de causa nominarunt, quia scilicet, *illorum proprium est id agere, id credere, id docere, non quod præcipitur, nec quod oportet, sed quod ipsis videtur, quod ipsi voluerint, quod ipsi elegerint.* Vox enim Hæresis electionem sonat. Conclude, si sapias, ad quam speciem referendi sint Prædicatores, Confessarij Curati animarum (omnibus quippe eadem incumbit obligatio) qui Auditoribus suis, & animabus suæ curæ commissis blandiuntur, vitia palpant, peccata excusant, castiganda dissimulant. *Ita, ita, Itaistæ sunt Atheistæ.* Sed quid ego in Prædicatores bilem effundo, qui pollicitus sum docere, quomodo audiendum sit verbum DEI, nempe si non rectè annuntietur verbum DEI, non rectè percipitur verbum DEI, & cum volunt auditores habere Magistros qui loquantur placita, unacum suis Magistris degenerant in Atheismum, æquè relictis ac illi, unde ex justa Curatorum reprehensione, colligent Auditores, quales aures afferre debeant ad Conciones. Quod si nostris temporibus reperiuntur ejusmodi Auditores, nihil mirum reperiri etiam pares Magistros, de quibus Apostolus prænuntiavit: *Erit enim tempus cum sanam doctrinam non sustinebunt, sed ad sua desideria coacerabunt sibi Magistros prurientes auribus: Et à veritate quidem auditum avertent, ad fabulas autem convertentur.*

VII. Lugendum sanè, quod alicubi locorum Curatorum nominatio pendeat à communitatibus, & certis secularium Dominijs, qui eiusmodi sæpe numero sibi Pastores deligunt, quos sciunt non nisi placencia locuturos: Et si quos viderint Apftolico Zelo armatos detonare in vitia, arguere malefacta, instare oportunè importunè correctioni morum, eo usquè procedunt, ut per calumnias, & persecutiones, vel ad spontaneum impellant recessum, vel invitos loco moveant, quo facilius suis aptos desiderijs nanciscantur, & tantò liberius prouant in omne flagitium, quantò minus se putaverint reprehensionibus obnoxios. At tu quisquis es eiusmodi Magister: *Clama, ne cesses, quasi tuba exalta vocem tuam, & annuntia populo meo scelera eorum.* Delicatae aures Auditorum non palpentur, sed feriantur, ut veritas in corda penetret. Periclitaberis de fortunis, de gratijs, de favoribus, de vita? Præstat periclitari de his, quam de vita æterna. Animosam Philonis Hæbrei resolutionem altè in tuum animum demitte: *Ego (inquit Philo) qui non unum virum curandum suscepì, sed integram civitatem laborantem morbis gravissimis, quid agere debeo? Emori præstat, quam loqui ad gratiam, dissimulat à veritate.* Hac resolutione concepta Apostolici & Zelosi animarum Pastores arguerunt Principes, reprehenderunt Magnates, annuntiarunt populis scelera eorum. Intuere Joannem Baptistam in carcere minutum capite pro veritate, D. Thomam Cantuariensem Antistitem ad aras jugulatum pro veritate, D. Stanislaum Cracoviensem Episcopum in frustra dissectum pro veritate: Ut præteream multos etiam nostra ætate, in exilium actos

Isai. 58.

Philo. lib.
de Joseph.

actos, persecutiones passos, calumnijs appetitos, quæ penè quotidie nobis obversantur ob oculos. Ipsi novimus Virum Religiosum, qui cum pro concione solùm exclamasset: Justitiam in tribunalibus devirginatam, illicò potentiorum machinis cathedra deturbatus, & alio migrare jussus est. Sed isti *ibant gaudentes à conspectu concilij, quoniam digni habiti sunt pro nomine J E S U contumeliam pati.*

VIII. Jam quæro ex Auditoribus, qui sunt ejusmodi, ut velint solum audire, quæ desiderant, vitia palpari non excindi, qui magis amant *Placentiam* quàm *Veronam*, qui sibi recitari cupiunt Psalmum *placebo Domino in regione vivorum*, parùm solliciti de regione mortuorum, cujus fidei sint, Christiani an Judæi, Catholici an Hæretici, Saraceni an Idolicolæ, fideles an infideles? Ego sanè de illis pronuntiare non possum, quod sint fideles, quod sint Catholici, quod sint Christiani. Etenim veritatis æternæ effatum est, *qui ex DEO est verba DEI audit. Propterea vos non auditis, quia ex DEO non estis.* Unde ergo sunt, qui verba DEI non audiunt, qui tantum placita, & propriij genij documenta volunt audire? Ex ipso discursu CHRISTI benedicti possumus intelligere. Arguebat CHRISTUS Judæis gloriantes Patrem se habere Abraham, & ut convinceret non esse eos Filios Abrahæ, dixit: *Si Filij Abrahæ estis opera Abrahæ facite. Nunc autem queritis me interficere, hominem qui veritatem vobis locutus sum.* Ecce præconem veritatis audire abnuentes negat CHRISTUS esse Filios Abrahæ. Recurrerunt deinde Judæi ad alium Patrem: *Unum Patrem habemus DEUM.* Negavit iterum CHRISTUS eos ex DEO esse, quia

Joan. 8.

quia non acceptabant ejus doctrinam. *Quare loquelam meam non cognoscitis?* Et conclusit: *Vos ex patre Diabolo estis, & desideria Patris vestri vultus facere. Ille homicida erat ab initio, & in veritate non stetit quia non est veritas in eo.* Qui proinde veritatem ab Ecclesiaste pronuntiatam odit, qui audire contemnit salubria monita, & verba DEI cordium penetrativa, qui solum placentia & delectabilia sibi vult pro concione explicari, is *ex patre Diabolo est, & non est veritas in eo.* Et si talem negavero esse fidelem, esse Christianum, esse Catholicum, quis mihi id vitio dabit? Christiani veri & fideles verba DEI audiunt, monitiones recipiunt, peccata sua reprehendi non refugiunt, ideò ex DEO sunt, ideò meritò censeri debent fideles: Qui verò secus agunt, & loco verbi DEI, loco fraternæ correptionis ad sua desideria cupiunt audire *Ita, Ità*, hos ego non aliter nominavero quàm *Itaistas, Atheistas*, natos ex patre Diabolo, æternùm torquendos cum Diabolo.

IX. Perhorresco, cum lego casum illum tragicum, quem recenset Philippus Doultreman ex fide dignissima relatione celebris Theologi Joannis Lorini. Vir inquit nobili ortu (quem ipse in Italia noverat Lorinus) iniquissimo assuetus scœnori, eoquè nomine infamis cum diu nequè à suo Curione, nequè à Societatis Patribus, neq; a alijs plerisque Religiosis absolutionem à peccatis obtinere potuisset: Invenit tandem è quadam religiosa familia, unum aliquem, qui alios nimix religionis incufans, quoties ille vellet, toties confitenti aures daret, & absolveret. Fuit hic impio scœnatori acceptus arbiter, loquebatur placentia, & dum non corripere-

X

ret,

*Doultrem.
P&d.
Christ.P.
1.c.14.*

ret, tacitè ad flagitia repetebat *Ita, Ita.* Quem ut
 fœnerator eo benigniorem haberet, sæpè ad fami-
 liarem invitabat mensam. Dum ita vivitur, & alter
 convivendo, alter sibi blandiendo Ita istam agit seu
 potiùs Atheistam, nocte quadam nobilis fœnerator
 subitanèa morte extinguitur: Sub idem tempus
 accurrunt duò famulorum habitu ad Monasterium
 (& hi Dœmones erant) pulsatisquè foribus no-
 tum Confessarium evocant adstiturum agenti (ut
 aiebant) animam. Nihil ille tergiversatus assum-
 pto socio duces sequitur. Ventum erat ad forum,
 & ecce obvius venit Nobilis in herili toga deam-
 bulans: cum Religiosus jam in famulos, à qui-
 bus se delusum credebat, excandesceret: Adest
 tristis Umbra, & denuntiat se jam inter mortuos
 esse, & uri æternis ignibus inferorum, quod tam
 turpi in vita deditus lucro Sacra toties prophanaf-
 set. Quin & adjecit alloquens Confessarium: Et tu
 quidem Sacerdos perditissime, à quo ex officio cor-
 ripiendus eram, cum dissimulando, & convenien-
 do meam lactasti malitiam, & causa fuisti ut in ea
 perseverarem, in eadem mecum damnatione eris,
 & pœnæ socius, qui fuisti scelerum approbator.
 Hoc dicto duo illi ficto habitu famuli, singuli singu-
 los Nobilem ac Sacerdotem secum ad inferos rap-
 puerunt: Socio Sacerdotis præ terrore penè ex-
 animato, qui deinde ad Monasterium redux fune-
 stam rei seriem enarravit. Casus iste miserandus
 directè quidem ad Confessarios spectat, sed idem est
 munus Concionatorum ac omnium Curatorum,
 quod Confessarij: Tam isti quàm illi obligati sunt
 ex officio reprehendere vitia, non palpare; terrere
 pecca-

peccatores non blandiri; & tam delinquunt, qui sibi studiosè deligunt benignos, conniventes dissimulantes Confessarios, quàm qui Prædicatores placentia & suis opportuna desiderijs loquentes audire volunt contemptis ferijs, & veritatem prædicantibus. Utrisque DEUS concredidit animas, quas olim de eorum manibus requiret, uti protestatur apud Prophetam: *Fili hominis speculatorem dedi te domui Israël, & audies de ore meo verbum, & annuntiabis eis ex me. Si dicente me ad impium morte morieris, non annuntia veris ei, nequè locutus fueris, ut avertatur à via sua impia & vivat: ipse impius iniquitate sua morte morietur: sanguinem autem ejus de manu tua requiram.*

Ezech. 3.
v. 17.

X. Hortor proinde meipsum imprimis & meos commilitones, quibus concredita est animarum cura, verbis S. Bernardi: *Ferveat in nobis Zelus iste, ferveat amor justitiæ, odium iniquitatis; nemo fratres vitia palpet.* Seminemus verbum DEI, ut fructum ferat, nulli vitio parcamus, nullius favorem aut gratiam aucupemur: Omnes æquè nobis concrediti sunt parvi & magni, nobiles & ignobiles, pauperes & divites, ad omnes æquè jactetur semen quod est verbum DEI. Quærit S. Gregorius Nazianz. in illa verba CHRISTI: *Neminem per viam salute veritis*, cur CHRISTUS inhibeat Discipulis suis salutationes, & respondet: *Mandavit hoc eis ad DEI gloriam, ne viderentur in eis magis vigere blanditiæ.* Non blandiamur auditoribus, non simus Itaiste, ne fiamus Atheista. Vos deinde Auditores, si animabus vestris salutem desideratis, substernite semini seminantis, id est, verbo DEI terram

S. Bern.
sem. in
Nat. S.
Ioan.

S. Greg.
Nazianz.
in Cate.
D. Thom.

bonam, ut fructificet; nolite diligere aut deligere
Prædicatores, qui loquuntur vobis placentia, qui
orationem conformant pravis vestris desiderijs, vi-
tia palpant, peccata excusant, sed qui Zelo Apo-
stolico, & libertate Evangelica redarguunt delinquen-
tes, reducunt in viam aberrantes; & si vobis vide-
tur durus eorum sermo, cogitate quod verbum
DEI fructum afferat in patientia testante veritate
æterna. *Quod autem in terram bonam, hi sunt qui in
corde bono & optimo audientes verbum retinent, &
fructum afferunt in patientia. Et in patientia
vestra possidebitis animas
vestras.*

DISCUR-